

Arrest

nr. 268 206 van 14 februari 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. YILMAZ
Laarsebaan 88
2170 MERKSEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 11 oktober 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 9 september 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 19 oktober 2021 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 november 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 december 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat M. YILMAZ verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Ö. SOZEN, die *loco* advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 19 januari 2018 dient de verzoeker, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van bloedverwant in opgaande lijn van zijn meerderjarige schoondochter, Z.D., die de Nederlandse nationaliteit heeft.

Op 12 juli 2018 beslist de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 22 augustus 2018 dient de verzoeker een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van bloedverwant in opgaande lijn van zijn meerderjarige schoondochter, Z.D., die de Nederlandse nationaliteit heeft.

Op 21 februari 2019 beslist de gemachtigde van de toenmalig bevoegde minister tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 15 mei 2019 dient de verzoeker een derde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van bloedverwant in opgaande lijn van zijn meerderjarige schoondochter, Z.D., die de Nederlandse nationaliteit heeft.

Op 20 augustus 2019 neemt de gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 12 september 2019 dient de verzoeker een vierde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van bloedverwant in opgaande lijn van zijn meerderjarige schoondochter, Z.D., die de Nederlandse nationaliteit heeft.

Op 4 maart 2020 beslist de gemachtigde van de toenmalig bevoegde minister tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 2 april 2020 dient de verzoeker een vijfde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van bloedverwant in opgaande lijn van zijn meerderjarige schoondochter, Z.D., die de Nederlandse nationaliteit heeft.

Op 10 juli 2020 neemt de gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 4 augustus 2020 dient de verzoeker een zesde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van bloedverwant in opgaande lijn van zijn meerderjarige schoondochter, Z.D., die de Nederlandse nationaliteit heeft.

Op 18 december 2020 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 1 april 2021 dient de verzoeker een zevende aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid, ten laste of deel uitmakend van het gezin, van zijn Nederlandse schoondochter Z.D.

Op 9 september 2021 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de thans bestreden beslissing die per aangetekend schrijven van 10 september 2021 aan de verzoeker ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

In uitvoering van artikel 52 §4 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie die op 01.04.2021 werd ingediend door:

Naam E. C. (...)

Voorna(a)m(en) O. (...)

Nationaliteit Marokko

Geboortedatum (...) 1960

Geboorteplaats N. (...)

Identificatienummer in het Rijksregister xxx

Verblijvende te/verklaart te verblijven te (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie

Betrokkene vroeg op 01.04.2021 opnieuw gezinshereniging aan met zijn schoondochter, zijnde Z. D. (...), geboren op 09.02.1992 van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer xxx

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 de niet in artikel 40bis §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- Verzendbewijzen van geld via Western Union vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 21.11.2011. Een eenmalige geldovermaking van een beperkt bedrag dd. 2011 bewijst helemaal niet dat betrokkene afhankelijk was van referentiepersoon om in zijn en zijn echtgenote hun levensonderhoud te voorzien.*
- Attest OCMW Antwerpen dd. 07.10.2020 waaruit blijkt dat zowel betrokkene, zijn echtgenote, de referentiepersoon en haar zoon tot op datum van het attest geen financiële steun ontvingen. Ondertussen is dit attest met recent genoeg meer.*
- Verklaringen op eer door derden; Ongedateerde foto's*
- Betaling van huur dd. 09.07.2019, 22.07.2019, 12.08.2019, 09.10.2019, 11.10.2019, 09.01.2020, 10.03.2020, 20.05.2020, 12.06.2020, 16.07.2020, 10.08.2020, 09.11.2020, 04.12.2020, 05.02.2021, 05.03.2021, 08.04.2021, 06.05.2021 en 09.06.2021 door de referentiepersoon. Echter er kan niet achterhaald worden voor wie de huur wordt betaald, is dit voor de referentiepersoon haar huisbaas of voor betrokkene?! Deze betalingen kunnen dan ook niet in overweging genomen worden.*
- Attestation du revenu global impose au titre de l'année 2017 N°6918 dd 06.08.2018 op naam van betrokkene en zijn echtgenote. Het feit dat betrokkene en zijn partner over geen inkomsten beschikten in 2017 sluit niet uit dat zij niet beschikten over enige eigendom.*
- Attestation de non-imposition à la TH-TSC N°15491 en N°15277. In dit attest is opgenomen dat de belastinginspecteur attesteert dat betrokkene geen woonbelasting, noch gemeentebelasting moet betalen in Marokko. Dit attest werd opgemaakt op basis van een verklaring op eer door betrokkene zelf. Het gesolliciteerd karakter van deze verklaring kan niet worden uitgesloten. Zoals vermeld in vorige bijlage 20 dd 04.03.2020 en dd 18.12.2020 kan de relevantie van voormelde attesten niet worden vastgesteld. Betrokkene verklaarde in het ABC dd 13.02.2018 dat zij België is ingereisd op 1.05.2012. Of dit werkelijk klopt en of het dus zelfs niet nog eerder was valt niet vast te stellen. Immers werden zowel destijds als heden een paspoort voorgelegd dat werd afgeleverd op het Marokkaanse consulaat te Antwerpen zonder in- of uitreisstempels.*
- Rekeninguittreksels Bpost en een ander onleesbaar document. Uit de voorgelegde rekeninguittreksels kan niet worden vastgesteld over welke soort betalingen het gaat, de documenten zijn veel te klein om te kunnen lezen. Het andere document is ook onleesbaar waardoor deze niet in overweging genomen worden.*

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 09.10.2007 in België verblijft. Van een (dreigende) schending van zijn recht op vrij verkeer is geen sprake.

Bijkomend dient opgemerkt te worden dat:

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het

gezin van de referentiepersoon dient opgemerkt te worden dat hieromtrent geen documenten werden voorgelegd

Voorzover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet afdoende dat betrokkene niet onvermogen was in haar land van herkomst of origine voor haar komst naar België.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet afdoende dat ze voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine effectief ten laste was van de referentiepersoon. Tevens werd niet afdoende aangetoond dat zowel betrokkene als de referentiepersoon niet ten laste vielen/vallen van de Belgische staat en dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt.

Bovendien blijkt uit het administratief dossier (raadpleging databank RSZ-Dolsis) dat betrokkene zelf vast tewerkgesteld is sinds september 2020 bij A. G. B. (...) Dit alles duidt erop dat betrokkene en zijn echtgenote/partner geheel in hun eigen levensonderhoud voorzien en dus helemaal niet ten laste vallen van hun schoondochter.

Het gegeven dat betrokkene tussen februari 2018 tot 26 12 2019 op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was van de referentiepersoon Immers de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt met impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr 145 912 dd 21 05 2015) Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, met op deze in het land van herkomst of origine.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging Betrokkene toont dus met aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15 12 1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er uw aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn Aangezien minstens een van deze voorwaarden met vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden met volledig onderzocht Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus met om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen Wettelijke basis artikel 7§1.2° van de wet van 15.12.1980 legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art 74/13 van de wet van 15 12 1980. Het gegeven dat de referentiepersoon en zijn gezin zich in België gevestigd hebben kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met de referentiepersoon of overige gezinsleden, anders dan de gewone affectieve banden, werden niet aangetoond. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf in houdt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene
(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging. Tevens wordt gewag gemaakt van een manifeste beoordelingsfout en van een schending van de materiële motiveringsplicht.

2.1.1. Het eerste middel wordt als volgt onderbouwd:

“Artikel 2 van deze wet impliceert dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat om de nodige beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt duidelijk dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing niet kent.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 is aangetoond.

In zoverre verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motivering van de bestreden beslissing dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 41414. RvS 14 februari 20006. nt. 154 954).

Met respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het desbetreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Zelfs al is een beslissing formeel gemotiveerd, en zelfs al kent verzoekster dus de motieven, dan nog kan het zijn dat de bestreden verblijfsweigerings niet afdoende werd gemotiveerd (RvS 18 maart 2010. nr. 202.029).

Verzoeker betwist dat de motivering afdoende is.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

Verwerende partij vermeldt in de bestreden beslissing dat er betalingsbewijzen van huurgelden werden voorgelegd. Doch verwerende partij heeft nagelaten te onderzoeken naar en namens wie de gelden werden betaald."

2.1.2. Beoordeling

2.1.2.1. Artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 bepaalt enkel het volgende: *"Voor de toepassing van deze wet moeten worden verstaan onder: - Bestuurshandeling: De eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuursden of voor een ander bestuur; - Bestuur: De administratieve overheden als bedoeld in artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; - Bestuurde: Elke natuurlijke of rechtspersoon in zijn betrekkingen met het bestuur."* Deze bepaling definieert dus enkel een bestuurshandeling, bestuur en bestuurde. De verzoeker duidt niet aan op welke wijze deze specifieke bepaling zou geschonden zijn. Het staat overigens niet ter discussie dat de bestreden beslissing valt onder het toepassingsgebied van de wet van 29 juli 1991, zodat niet kan worden ingezien op welke wijze deze beslissing het artikel 1 van deze wet schendt.

2.1.2.2. De verweerder heeft de bestreden beslissing formeel gemotiveerd en dus geen toepassing gemaakt van artikel 4 van de voornoemde wet van 29 juli 1991, dat bepaalt dat in bepaalde welomschreven gevallen geen formele motivering vereist is. Deze bepaling, die in voorliggende zaak dus niet van toepassing is, kan dan ook niet geschonden zijn.

2.1.2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De bestreden weigeringsbeslissing moet duidelijk de determinerende motieven, in rechte en in feite, aangeven op grond waarvan deze genomen is. *In casu* is hieraan voldaan.

Zo verwijst de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden uitdrukkelijk naar de artikelen 47/1, 2°, en 47/3, § 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) als haar juridische grondslag. Tevens bevat de bestreden akte een motivering in feite, met name dat de verzoeker opnieuw de gezinshereniging aanvraagt met zijn Nederlandse schoondochter, maar dat hij niet aantoonst dat hij voldoet aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Deze feitelijke vaststelling wordt in de bestreden akte op uitgebreide wijze toegelicht. De gemachtigde somt de documenten op die de verzoeker bij zijn aanvraag heeft voorgelegd ter staving van de voornoemde wettelijke voorwaarden en geeft vervolgens concreet aan waarom deze documenten niet volstaan in het licht van de voorwaarden van de artikelen 47/1, 2°, en 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde concludeert aldus, op basis van een concreet onderzoek van de bij de aanvraag voorgelegde gegevens, dat niet afdoende blijkt dat de verzoeker *"reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging"* zodat hij niet aantoonst te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet om het verblijfsrecht te krijgen in België op basis van gezinshereniging.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat in de bestreden akte bovendien ook de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan de verzoeker wordt bevolen om het grondgebied onmiddellijk te verlaten. Dienaangaande wordt verwezen naar de juridische

grondslag van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, met name artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Ook de feitelijke overwegingen worden weergegeven. Met name geeft de gemachtigde aan dat het legaal verblijf in België van de verzoeker is verstreken. Verder wordt tevens gemotiveerd over het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Zo wordt gesteld dat de verzoeker niet behoort tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, dat de aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist en dat bijkomende elementen van afhankelijkheid andere dan de gewone affectieve banden niet worden aangetoond. Verder wordt gemotiveerd dat de verzoeker een volwassene persoon is waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en dat, ondanks het precair verblijf in België, nergens uit het dossier blijkt dat de verzoeker hier niet toe in staat zou zijn. Tevens geeft de gemachtigde nog aan dat er ook geen sprake is van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.1.2.4. De verzoeker beroept zich tevens op een manifeste beoordelingsfout en op de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Hij betoogt dat de verweerder met betrekking tot de betalingsbewijzen van de huurgelden heeft nagelaten om te onderzoeken naar en namens wie de geldsommen werden betaald.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband als volgt gemotiveerd:

“Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

(...)

- *Betaling van huur dd. 09 07 2019, 22.07 2019, 12.08.2019, 09.10.2019, 11 10.2019, 09 01 2020, 10 03 2020, 20 05.2020, 12 06 2020. 16 07 2020, 10.08 2020, 09.11 2020, 04 12 2020, 05 02 2021, 05 03 2021, 08 04 2021, 06 05 2021 en 09.06 2021 door de referentiepersoon. Echter er kan niet achterhaald worden voor wie de huur wordt betaald, is dit voor de referentiepersoon haar huisbaas of voor betrokkene?! Deze betalingen kunnen dan ook niet in overweging genomen worden”.*

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker in het kader van zijn aanvraag stukken heeft voorgelegd waaruit blijkt dat de referentiepersoon betalingen heeft verricht waarbij zij als opmerking ‘huur’ aangeeft. Enkel het rekeningnummer van de bestemming wordt vermeld, de naam van de bestemming wordt niet vermeld. Het rekeningnummer van de bestemming begint met de landcode ‘BE’ wat wijst op een Belgisch rekeningnummer. Het overgeschreven huurbedrag bedraagt 600 euro.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt weliswaar in dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, doch met dien verstande dat de aanvrager van een (verblijfs-)vergunning alle nuttige elementen moet aanbrengen om te bewijzen dat hij aan de voorwaarden voldoet om de gevraagde vergunning te krijgen (cf. RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). De bewijslast rust ter zake bij de verzoeker. De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid, geldt ook ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger (RvS 28 april 2008, nr. 182.450). Het komt de verzoeker aldus evenzeer toe om zelf de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen bij het stofferen van zijn aanvraag. Hij diende dus zelf het nodige te doen om voldoende bewijskrachtige documenten voor te leggen om te staven dat hij ten laste is van de referentiepersoon en diende dus zelf duidelijkheid te verschaffen omtrent de bestemming van de door de referentiepersoon gestorte huurgelden. Aangezien de bestemming niet vermeld wordt, kon de verweerder op basis van de voorgelegde stukken onmogelijk weten of de gelden waren bestemd voor de huur van verzoekers woning, dan wel voor een eigen gehuurd goed. Deze vaststellingen van de verweerder vinden derhalve

steun in de voorliggende stukken. Aan de gemachtigde kan *in casu* niet worden verweten dat hij enkel de voorgelegde stukken heeft afgetoetst aan de door de wet bepaalde vereisten en dat hij geen bijkomende bewijzen of verduidelijkingen heeft opgevraagd bij de verzoeker of elders.

Voor het overige kan worden verwezen naar wat hieronder onder punt 2.2.2.5. wordt uiteengezet.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, een manifeste beoordelingsfout, of een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

2.1.2.5. Luidens artikel 39/78 *iuncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” wordt begrepen: “een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden” (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798).

In de mate dat de verzoeker zich beroepen op een schending van “de algemene rechtsbeginselen en beginselen van beginselen van behoorlijk bestuur”, houdt het middel geen duidelijke omschrijving van de geschonden geachte rechtsregel in en is het om die reden niet-ontvankelijk.

De in de aanhef van het eerste middel vermelde schending van de rechten van de verdediging wordt niet concreet toegelicht. De verzoeker laat na om te verduidelijken hoe de rechten van de verdediging door de bestreden beslissing worden geschonden. Ook op dit punt is het middel derhalve onontvankelijk.

2.1.3. Het eerste middel is, in de mate waarin het onontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 47 van de Vreemdelingenwet.

Het tweede middel wordt als volgt onderbouwd:

“Art. 47 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

Art. 47/1 Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd:
(...)

Art. 47/2 (...)

Art. 47/3 (...)

Artikel 52. § 2, aanhef en 6°b van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) luidt als volgt:

“Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken:

2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis. § 2 en § 4. of 40ter. van de wet. die op hem van toepassing zijn, vervult.”

De door verzoeker voorgelegde stukken duidelijk blijkt dat hij zowel financieel als materieel afhankelijk is van zijn schoondochter, hij had immers geen enkel inkomen in Marokko.

De (schoon)ouders werden door de schoondochter ten laste genomen en dit reeds in Marokko eind 2011.

Er gebeurde eenmalig een grote som betaling van ongeveer 2000€ in 2011. Dit onmiddellijk voorafgaand aan het huwelijk van de schoondochter met de zoon van partijen.

Een korte periode later zijn de cliënten naar België gekomen met een toeristenvisum en zich onmiddellijk herenigd met de schoondochter.

De verwantschap met de schoondochter is dus ontstaan eind 2011 en kort na het huwelijk hebben de schoonouders zich gevoegd bij de schoondochter.

Eens aangekomen in België heeft de schoondochter de ouders steeds ten laste genomen en heeft ze ook nog steeds ten laste.

In casu is het voldoende aangetoond dat verzoeker financieel afhankelijk zijn van de schoondochter en zoon in België en dat ze in die zin een gezinscel vormen.

Sedert het huwelijk heeft de schoondochter ingestaan voor haar schoonouders.

De gemachtigde moet met alle elementen van het dossier rekening houden. Het Hof van Justitie definieert de notie van het ten laste zijn als de feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de referentiepersoon. Verzoeker wijst erop dat de Raad deze interpretatie ook toepast voor beslissingen op grond van artikel 47 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker heeft nooit gewerkt in Marokko, hetgeen hij heeft aangetoond met de belastingfiches. Hij stelt volledig afhankelijk geweest te zijn van zijn schoondochter. Verzoeker voegde het bewijs dat zijn schoondochter betalingen heeft gedaan via western union en zijn huur betaalde.

Zijn afhankelijkheid kan met elk bewijsmiddel worden aangetoond. Verzoeker kreeg een duurzame steun en geen punctuele.

Wat betreft het bewijs van zijn onvermogen verwijst verzoeker naar rechtspraak van de Raad waarin is gesteld, aangaande het argument dat niet is aangetoond dat de betrokkene niet in het bezit is van mobiele of immobiele goederen, dat de voorgelegde stukken de financiële afhankelijkheid trachten aan te tonen en er in het administratief dossier geen enkel element is dat de gemachtigde kan toestaan dat de betrokkene van andere bronnen kan genieten.

Bijkomend blijkt dat de gemachtigde ook de voorgelegde bewijzen van onvermogen niet heeft aangenomen. De gemachtigde stelt dat er door verzoeker niet redelijkerwijs betwist kan worden dat een verklaring op eer een gesolliciteerd karakter heeft waarvan de feitelijke en waarachtigheid niet kunnen worden getoetst.

Verzoeker heeft reeds de inspanning heeft geleverd aan te tonen dat hij in Marokko geen belastingen op inkomsten diende te betalen. Bijkomend moet aangenomen worden dat de kern van het begrip "ten laste" zijn in hoofddeel een actieve ondersteuning vereist door de referentiepersoon, hetzij financieel hetzij materieel. Het betreft immers een beoordeling van een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid wordt gesteund door de burger van de Unie of door diens echtgenoot teneinde in de basisbehoeften te voorzien. Een bewijs van onvermogen is in deze context dan ook bijkomend omdat het op zich nog geen actieve materiële of financiële ondersteuning aantoont.

Ten overvloede blijkt dat wanneer een referentiepersoon over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan een descendent, die voor hem noodzakelijk is om te voorzien in de basisbehoeften, de feitelijke omstandigheden reeds van die aard zijn dat zij een reële situatie van afhankelijkheid kunnen aantonen. Een bewijs van onvermogen dient volgens die rechtspraak dan ook als bijkomend te worden beschouwd en kan vaak moeilijk geleverd worden (HvJ 16 januari 2014. C-423/12. punten 23. 26 en 27).

De motivering is onevenredig aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing is bijgevolg niet naar behoren gemotiveerd. Verzoeker kan niet nagaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens.

Het middel is in die mate gegrond."

2.2.2. Beoordeling

2.2.2.1. Artikel 47 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Koning brengt de bepalingen van dit hoofdstuk in overeenstemming met de verordeningen die zijn vastgesteld ter uitvoering van de verdragen tot instelling van de Europese Gemeenschappen. Voor zover het gaat om aangelegenheden welke de Grondwet niet uitsluitend voor de wetgever reserveert, wijzigt de Koning diezelfde bepalingen om uitwerking te geven aan de richtlijnen vastgesteld ter uitvoering van diezelfde verdragen.”

De verzoeker licht niet toe hoe hij deze bepaling in de huidige zaak geschonden acht. Wellicht betreft het een materiële misslag en doelt de verzoeker op een schending van (de) artikel(en) 47/1 en/of 47/3, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.2.2.2. Artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd:

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven.”

Artikel 47/3, § 2, van de Vreemdelingenwet regelt de bewijslast ter zake en luidt als volgt:

“§ 2 De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

2.2.2.3. De bepalingen van artikel 47/3, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, dat de ‘andere’ familieleden moeten bewijzen *“dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen”* of *“dat zij deel uitmaken van zijn gezin”*, zijn onderling verbonden en zij moeten dan ook in hun onderlinge samenhang worden gelezen. Bijgevolg is het duidelijk dat met *“zijn gezin”* wordt bedoeld het gezin van *“de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen”*. Uit artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet volgt bovendien dat de ‘andere’ familieleden *“in het land van herkomst”* ten laste moeten zijn of deel moeten uitmaken van het gezin van de burger van de Unie.

Uit de artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2, van de Vreemdelingenwet volgt dus dat het bevoegde bestuur slechts kan overwegen om een verblijfsrecht als *“ander familielid”* te verlenen indien de aanvrager één van de twee volgende situaties aantoonst:

- dat hij in het land van herkomst ten laste is van de burger van de Unie die hij wil begeleiden of bij wie hij zich wil voegen;

ofwel:

- dat hij in het land van herkomst deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die hij wil begeleiden of bij wie hij zich wil voegen.

In de voorbereidende werken met betrekking tot de wet van 19 maart 2014 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, die de artikelen 47/1 tot en met 47/3 in de Vreemdelingenwet heeft ingevoegd, wordt het volgende gesteld:

“Artikelen 23 en 24

Dit artikel voegt in Titel II van de wet van 15 december 1980 een nieuw hoofdstuk in dat is gewijd aan het verblijf van de “andere” familieleden van een burger van de Unie, waarvan de binnenkomst en het

verblijf door de lidstaten dienen te worden vergemakkelijkt, en dit krachtens artikel 3, paragraaf 2 van Richtlijn 2004/38/EG.

Er zijn drie categorieën van personen waarvan de binnenkomst en het verblijf volgens het nationale recht moet worden vergemakkelijkt. Het betreft:

- de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft;
 - de familieleden die niet zijn bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, die, in het land van herkomst, ten laste zijn van of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;
 - de familieleden die niet zijn bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, voor wie de burger van de Unie dwingend en persoonlijk zorg moet dragen wegens ernstige gezondheidsproblemen.
- Over deze “andere” familieleden heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie, in zijn arrest *Rahman* van 5 september 2012, gezegd voor recht: “(...) de wetgever van de Unie heeft een onderscheid aangebracht tussen de familieleden van de burger van de Unie omschreven in artikel 2.2. van Richtlijn 2004/38, die, onder de voorwaarden vermeld in deze richtlijn, een recht van binnenkomst en verblijf genieten in het gastland van die burger, en de andere familieleden bedoeld in artikel 3.2., 1e lid, onder a), van dezelfde richtlijn, van wie de binnenkomst en het verblijf uitsluitend door deze lidstaat moeten worden vergemakkelijkt. (...) uit de indicatief presens “vergemakkelijkt” in dit artikel 3.2. blijkt dat deze bepaling de lidstaten een verplichting oplegt een zeker voordeel toe te kennen, in vergelijking met de aanvragen voor binnenkomst en verblijf van andere onderdanen van derde landen, aan aanvragen ingediend door personen die een speciale band van afhankelijkheid hebben ten opzichte van een burger van de Unie. (...)”

Artikel 25

Zodra het recht op binnenkomst en verblijf is toegekend aan de leden van de familie in ruime zin, vallen zij onder het werkingsgebied van de Richtlijn 2004/38/EG en dient het geheel van de bepalingen van deze richtlijn, op hen toegepast worden. Bijgevolg krijgen zij, onder andere, een “verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie” en kunnen zij na vijf jaar verblijf op het grondgebied van het Rijk, een duurzaam verblijfsrecht verwerven (“kaart van duurzaam verblijf van een familielid van een burger van de Unie”).

Om die reden schrijft artikel 25 voor dat op de familieleden in ruime zin van een burger van de Unie de bepalingen van Hoofdstuk I van toepassing zijn, onder voorbehoud van de bijzondere bepalingen van Hoofdstuk I/I van Titel II.

Artikel 26

Artikel 26 van dit wetsontwerp, dat een nieuw artikel 47/3 invoegt in de wet van 15 december 1980, omschrijft de bewijzen die moeten worden geleverd door de familieleden in ruime zin van een burger van de Unie om de binnenkomst en het verblijf op het grondgebied van het Rijk te verkrijgen.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen. De minister of zijn gemachtigde (de Dienst vreemdelingenzaken) moet bij de beoordeling van het duurzaam karakter van de relatie rekening houden met de intensiteit, de duur en de stabiliteit van de band tussen de partners.

Wat het karakter ten laste betreft, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie een vaste rechtspraak ontwikkeld:

“De hoedanigheid van familielid ten laste (...) komt voort uit een feitelijke situatie — ondersteuning geboden door de werknemer — zonder dat het noodzakelijk is de redenen vast te stellen waarom op die ondersteuning een beroep wordt gedaan.” (Arrest “*Lebon*” van 18 juni 1987).

“(...) onder “te hunnen laste zijn” wordt verstaan het feit, voor het familielid van een gemeenschapsonderdaan gevestigd in een andere lidstaat in de zin van artikel 43 EG, de materiële steun van die onderdaan of diens echtgenoot nodig te hebben om te voorzien in zijn wezenlijke behoeften in de Staat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het ogenblik dat het aanvraagt zich bij deze onderdaan te voegen. (...) het bewijs van de noodzaak van materiële steun mag met elk geschikt middel worden geleverd, terwijl de enkele verbintenis ditzelfde familielid ten laste te nemen, uitgaande van de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot, niet kan worden beschouwd als een gegeven waarbij het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van het familielid wordt vastgesteld.” (Arrest “*Jia*” van 9 januari 2007).

Bovendien moeten de documenten die het karakter ten laste of het feit deel uit te maken van het gezin bevestigen, krachtens het voorschrift van Richtlijn 2004/38/EG, uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst.

Echter, wanneer de overheden van het land van oorsprong of van herkomst niet dergelijke documenten uitreiken, kan de vreemdeling het bewijs van de tenlasteneming of van het feit tot het gezin te behoren, elk passend middel, aanbrengen.

De derde categorie van “andere” familieleden moet het bewijs leveren ernstige gezondheidsproblemen te hebben en ook bewijzen dat deze gezondheidsproblemen vereisen dat de burger van de Unie zorg moet dragen voor het lid van de familie in ruime zin.”

Met betrekking tot de interpretatie van het begrip *“in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de Burger van de Unie”* in artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet merkt de Raad dan ook op dat – hoewel de bewoordingen *“in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin”*, vermeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, niet geheel samenvallen met de bewoordingen van de richtlijn – dit artikel onbetwistbaar een omzetting vormt van artikel 3, lid 2, onder a), van de Burgerschapsrichtlijn, dit is de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (zie memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St. Kamer*, 2013-14, doc. nr. 53-3239/001, 20-21).

Artikel 3, lid 2, van de voormelde richtlijn luidt als volgt:

“2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:
a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;”

De lidstaten zijn ertoe gehouden hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (zie HvJ 6 november 2003, C-101/01, *Lindqvist*, punt 87; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, *Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a.*, punt 28). Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie dient de nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht dit zo veel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde lid, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU). Deze verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU, aangezien het de nationale rechter in staat stelt binnen het kader van zijn bevoegdheden de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslechting van de bij hem aanhangige geschillen (zie onder meer arresten van 5 oktober 2004, *Pfeiffer e.a.*, C-397/01–C-403/01, Jurispr. blz. I-8835, punt 114; 23 april 2009, *Angelidaki e.a.*, C-378/07–C-380/07, Jurispr. blz. I-3071, punten 197 en 198, en 19 januari 2010, *Kücükdeveci*, C-555/07, Jurispr. blz. I-365, punt 48; HvJ 13 november 1990, C-106/89, *Marleasing*, punt 8).

In het arrest *Rahman* (HvJ 5 september 2012, C-83/11) heeft het Hof van Justitie gesteld dat de Uniewetgever *“een onderscheid (eigen onderlijning) heeft gemaakt tussen de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 omschreven familieleden van de burger van de Unie, die onder de in deze richtlijn gestelde voorwaarden een recht op binnenkomst en op verblijf in het gastland van de bedoelde burger hebben, en de in artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn genoemde andere familieleden, wier binnenkomst en verblijf door die lidstaat alleen moeten worden vergemakkelijkt”* (punt 19).

Het Hof van Justitie heeft voorts de volgende uitlegging gegeven:

“Hoewel artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 de lidstaten niet verplicht om een recht van binnenkomst en verblijf toe te kennen aan personen die ten laste van een burger van de Unie zijnde familieleden in de ruime zin zijn, legt deze bepaling, zoals blijkt uit het gebruik van de tegenwoordige tijd „vergemakkelijkt” in artikel 3, lid 2, de lidstaten evenwel een verplichting op om aanvragen die zijn ingediend door personen die een bijzondere relatie van afhankelijkheid met een burger van de Unie hebben, gunstiger te behandelen dan aanvragen tot binnenkomst en verblijf van andere staatsburgers van derde landen.

Om deze verplichting na te komen, moeten de lidstaten volgens artikel 3, lid 2, tweede alinea, van richtlijn 2004/38 voor de in lid 2, eerste alinea, genoemde personen voorzien in de mogelijkheid om een beslissing aangaande hun aanvraag te verkrijgen die op een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke situatie is gebaseerd en, in geval van weigering, is gemotiveerd.

In het kader van dit onderzoek van de persoonlijke situatie van de aanvrager, moet de bevoegde autoriteit, zoals uit punt 6 van de considerans van richtlijn 2004/38 volgt, rekening houden met de verschillende omstandigheden die naargelang het geval relevant kunnen zijn, zoals de mate van

financiële of lichamelijke afhankelijkheid en de graad van verwantschap tussen het familielid en de burger van de Unie die hij wenst te begeleiden of bij wie hij zich wenst te voegen.

Gelet op het ontbreken van nadere bepalingen in richtlijn 2004/38 en op het gebruik van de woorden „overeenkomstig zijn nationaal recht” in artikel 3, lid 2, van deze richtlijn, moet worden vastgesteld dat iedere lidstaat over een ruime beoordelingsmarge beschikt wat de in aanmerking te nemen omstandigheden betreft. Het gastland moet er evenwel over waken dat zijn wetgeving voorwaarden bevat die verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van het woord „vergemakkelijkt” en van de bewoordingen die betrekking hebben op afhankelijkheid als bedoeld in artikel 3, lid 2, en die deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven.” (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman, nrs. 21-24).

En:

“Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.

Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.

In het hoofdgeding staat het aan de verwijzende rechter, op basis van bovengenoemde uitleggingsgegevens, na te gaan of verweerders in het hoofdgeding in hun land van herkomst, Bangladesh, ten laste waren van de burger van de Unie, M. Rahman, op het ogenblik dat zij hebben verzocht om zich in het Verenigd Koninkrijk bij haar te voegen. Alleen wanneer zij overeenkomstig artikel 10, lid 2, van richtlijn 2004/38 het bewijs van deze afhankelijkheid in het land van herkomst kunnen leveren, moet het gastland hun binnenkomst en hun verblijf vergemakkelijken overeenkomstig artikel 3, lid 2, van deze richtlijn, als uitgelegd in de punten 22 tot en met 25 van het onderhavige arrest.

Gelet op een en ander, moet op de derde en de vierde vraag worden geantwoord dat, als voorwaarde om binnen de in artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 bedoelde categorie van familieleden „ten laste” van een burger van de Unie te vallen, geldt dat de situatie van afhankelijkheid van de aanvrager in het land van herkomst van het betrokken familielid bestaat, althans op het ogenblik waarop hij verzoekt zich te mogen voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.” (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman, nrs. 32-35).

Aldus moet onder meer rekening worden gehouden met de mate van afhankelijkheid die reeds in het land van herkomst bestond ten opzichte van de burger van de Unie bij wie de derdelander zich wenst te voegen. Er moet sprake zijn van een situatie van afhankelijkheid die reëel en duurzaam is en niet slechts is voorgewend met het oog op de binnenkomst en het verblijf in het gastland (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman, punt 38). Het begrip “ten laste” in artikel 3, lid 2, a), van de Burgerschapsrichtlijn kan op eenzelfde manier worden uitgelegd als het begrip “ten laste”, zoals in artikel 2, lid 2, c) en d), van de Burgerschapsrichtlijn (zie conclusie advocaat-generaal Y. Bot van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof van Justitie van de Europese Unie, randnummers 95 en 98 en RvS 3 juni 2014, nr. 10.539 (c)). Er kan dan ook naar analogie worden verwezen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest Jia (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, Jia t. Migrationsverket). Deze invulling van het begrip “ten laste” werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (HvJ 16 januari 2014, C- 423/12, Flora May Reyes t. Zweden), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia:

“21. Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22. Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).

23. Daarentegen hoeft niet te worden bepaald waarom er sprake is van afhankelijkheid en dus waarom een beroep wordt gedaan op die ondersteuning. Deze uitlegging vloeit logischerwijs voort uit met name het beginsel dat de bepalingen waarin, zoals in richtlijn 2004/38, het vrije verkeer van de burgers van de Unie – een van de grondslagen van de Unie – verankerd ligt, ruim moeten worden uitgelegd (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 36 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

24. Het feit dat een burger van de Unie, in omstandigheden als die van het hoofdgeding, over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan die bloedverwant in neergaande lijn, die voor hem noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien in zijn land van herkomst, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van die bloedverwant ten opzichte van die burger.”

Het is in die optiek dan ook wettig en gerechtvaardigd van de gemachtigde om de vereiste van het “ten laste zijn” van de referentiepersoon mede af te toetsen aan de concrete vermogenssituatie van de verzoeker in het land van het herkomst en aan het bedrag en de frequentie van de overgemaakte geldelijke middelen. Een financiële ondersteuning van een burger van de Unie aan een ander familielid in het land van herkomst, heeft immers niet noodzakelijkerwijze betrekking op het verstrekken van de nodige financiële middelen opdat dat familielid in het land van herkomst zou kunnen voorzien in diens levensbehoeften. Zo kunnen ook uit welwillendheid aan een familielid, dat in diens land van herkomst wel zelf over de financiële middelen beschikt om te voorzien in zijn levensonderhoud, geldelijke giften worden overgemaakt voor uitgaven die niet noodzakelijk zijn. De afhankelijkheid van de burger van de Unie moet met name gaan om een reële situatie waarbij het familielid werkelijk en duurzaam afhankelijk is van de (financiële) ondersteuning van de burger van de Unie om in het land van herkomst te kunnen voldoen aan de elementaire kosten voor het levensonderhoud.

De noodzaak van financiële of materiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel. Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarde van het “ten laste” zijn vrij en rust de bewijslast daartoe bij de verblijfsaanvrager. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoeker het bewijs van de voorwaarden levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

2.2.2.4. Vooreerst wordt erop gewezen dat de verzoeker niet betwist dat “uit het administratief dossier (raadpleging databank RSZ-Dolsis) (blijkt) dat betrokkene zelf vast tewerkgesteld is sinds september 2020 bij A. G. B. (...)” en “(d)it alles (...) erop (duidt) dat betrokkene en zijn echtgenote/partner geheel in hun eigen levensonderhoud voorzien en dus helemaal niet ten laste vallen van hun schoondochter.”

De Raad wijst erop dat het Hof van Justitie in het arrest *Rahman* tevens het volgende heeft gesteld:

“Met zijn zesde vraag wenst de verwijzende rechter in wezen te vernemen of de afgifte van de verblijfskaart als bedoeld in artikel 10 van richtlijn 2004/38 afhankelijk mag worden gesteld van de voorwaarde dat de situatie van afhankelijkheid van de aanvrager in de zin van artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn in het gastland is blijven voortbestaan.

Dienaangaande zij opgemerkt dat, wat de afgifte van de in richtlijn 2004/38 bedoelde verblijfskaart betreft, de Uniewetgever zich er in hoofdzaak toe heeft beperkt in artikel 10 van deze richtlijn een opsomming te geven van de documenten die moeten worden overgelegd om een dergelijke kaart te verkrijgen, die dan binnen zes maanden na de datum van indiening van de aanvraag moet worden afgegeven.

Wat de in artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van richtlijn 2004/38 bedoelde aanvragers betreft, bepaalt artikel 10 dat deze met name „een door de bevoegde autoriteiten van het land van oorsprong of herkomst afgegeven document waaruit [de afhankelijkheid] van de burger van de Unie blijkt” moeten overleggen.

Vastgesteld moet worden dat de wetgever met deze bepaling en ook met andere bepalingen van richtlijn 2004/38 geen antwoord heeft gegeven op de vraag of aan familieleden van een burger van de Unie, die niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, van de richtlijn vallen en die om de afgifte van een verblijfskaart verzoeken op overlegging van een in hun land van herkomst afgegeven document waaruit hun afhankelijkheid ten aanzien van die burger van de Unie blijkt, deze verblijfskaart kan worden geweigerd op grond dat hun afhankelijkheid van deze burger is opgehouden na hun binnenkomst in het gastland.

De vraag of de afgifte van de in artikel 10 van richtlijn 2004/38 bedoelde verblijfskaart afhankelijk mag worden gesteld van de voorwaarde dat de situatie van afhankelijkheid van de aanvrager in de zin van artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn in het gastland is blijven voortbestaan, valt dus niet binnen de werkingssfeer van deze richtlijn.” (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman, punten 41-45)

In de Burgerschapsrichtlijn kan derhalve geen bepaling worden gevonden die er zich tegen zou verzetten dat een verblijfskaart wordt geweigerd wanneer de afhankelijkheid ten aanzien van de Unieburger (zo deze er voorheen al was en voor zover dit daadwerkelijk is aangetoond) is opgehouden nadat het derdelands familielid is binnengekomen in het gastland.

De Raad acht het niet kennelijk onredelijk of onwettig dat de gemachtigde, in het kader van een aanvraag in de hoedanigheid van ten laste van een ander familielid, oordeelt dat het bewijs van diens eigen tewerkstelling in België aantoont dat deze niet ten laste is van de Unieburger. *In casu* volstaat dit reeds om de bestreden beslissing te schragen.

2.2.2.5. Ten overvloede wordt nog gewezen op het volgende:

De verzoeker betoogt dat uit de voorgelegde stukken duidelijk blijkt dat hij zowel financieel als materieel afhankelijk is van zijn schoondochter, hij had immers geen enkel inkomen in Marokko. De verzoeker geeft mee dat zijn schoondochter hem ten laste heeft genomen en dit reeds van in Marokko eind 2011. Hij verwijst in dit verband naar een eenmalig grote som van ongeveer 2.000 euro in 2011. De verzoeker geeft mee dat deze som werd betaald, voorafgaand aan het huwelijk van zijn zoon en zijn schoondochter. De verzoeker licht toe dat de verwantschap met zijn schoondochter is ontstaan eind 2011 en hij en zijn echtgenote zich kort na het huwelijk van hun zoon bij hun schoondochter hebben gevoegd.

Het spreekt voor zich dat de verzoeker dient aan te tonen dat het ‘ten laste zijn’ van de referentiepersoon voorafgaand aan de komst naar België, significant en noodzakelijk was. In die zin dient de noodzaak aan financiële en/of materiële steun aangetoond te worden, met name een situatie van reële afhankelijkheid omdat hij, gezien zijn economische en sociale toestand, niet in zijn basisbehoeften kon voorzien in zijn land van herkomst. Indien de steun van de referentiepersoon als het ware slechts bijkomend en niet noodzakelijk van aard is, kan er immers bezwaarlijk over ‘ten laste zijn’ gesproken worden. In dergelijk geval gaat het over niet noodzakelijke, doch wenselijke bijkomende hulp van de referentiepersoon aan een vreemdeling die een referentiepersoon wenst te vervoegen in het Rijk.

In de bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

“Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- *Verzendbewijzen van geld via Western Union vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 21.11.2011. Een eenmalige geldovermaking van een beperkt bedrag dd. 2011 bewijst helemaal niet dat betrokkene afhankelijk was van referentiepersoon om in zijn en zijn echtgenote hun levensonderhoud te voorzien”.*

Deze beoordeling ligt in lijn met de hoger aangehaalde rechtspraak. De verzoeker betwist niet en benadrukt zelfs dat hem en zijn echtgenote in hun land van herkomst slechts éénmalig door de referentiepersoon een geldsom werd overgemaakt. De verzoeker licht toe dat deze som werd betaald voorafgaand aan het huwelijk van zijn zoon en schoondochter. Hiermee toont de verzoeker niet aan dat in de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze wordt uiteengezet dat een éénmalige geldovermaking *“helemaal niet (bewijst) dat betrokkene afhankelijk was van referentiepersoon om in zijn en zijn echtgenote hun levensonderhoud te voorzien”*. Integendeel, de verzoeker geeft zelf aan dat deze geldsom werd overgemaakt naar aanleiding van het huwelijk van zijn zoon.

De verzoeker betoogt verder dat hij het bewijs dat zijn schoondochter betalingen heeft gedaan via 'western union' en zij zijn huur betaalde, heeft gevoegd.

Wat de éénmalige betaling via 'Western Union' betreft, kan worden verwezen naar wat hierboven werd uiteengezet.

In de bestreden beslissing wordt verder als volgt gemotiveerd:

"Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- *Verzendbewijzen van geld via Western Union vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 21.11.2011. Een eenmalige geldovermaking van een beperkt bedrag dd. 2011 bewijst helemaal niet dat betrokkene afhankelijk was van referentiepersoon om in zijn en zijn echtgenote hun levensonderhoud te voorzien*
- *(...)*
- *(...)*
- *Betaling van huur dd. 09 07 2019, 22.07 2019, 12.08.2019, 09.10.2019, 11 10.2019, 09 01 2020, 10 03 2020, 20 05.2020, 12 06 2020, 16 07 2020, 10.08 2020, 09.11 2020, 04 12 2020, 05 02 2021, 05 03 2021, 08 04 2021, 06 05 2021 en 09.06 2021 door de referentiepersoon. Echter er kan niet achterhaald worden voor wie de huur wordt betaald, is dit voor de referentiepersoon haar huisbaas of voor betrokkene?! Deze betalingen kunnen dan ook niet in overweging genomen worden".*

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker in het kader van zijn aanvraag stukken heeft voorgelegd waaruit blijkt dat de referentiepersoon betalingen heeft verricht waarbij zij als opmerking 'huur' aangeeft. Enkel het rekeningnummer van de bestemming wordt vermeld, de naam van de bestemming wordt niet vermeld. Het rekeningnummer van de bestemming begint met de landcode 'BE' wat wijst op een Belgisch rekeningnummer. Het overgeschreven huurbedrag bedraagt 600 euro.

Door thans louter te poneren dat zijn schoondochter zijn huur heeft betaald, maakt de verzoeker niet aannemelijk dat in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze wordt gemotiveerd: *"er kan niet achterhaald worden voor wie de huur wordt betaald, is dit voor de referentiepersoon haar huisbaas of voor betrokkene?! Deze betalingen kunnen dan ook niet in overweging genomen worden"*. De bestemming van de huurgelden blijkt immers niet uit de voorgelegde stukken.

Daarenboven geeft de verzoeker in de feiten uiteenzetting van zijn verzoekschrift aan: *"(d)e referentiepersoon heeft de huur van de verzoeker steeds betaald sedert hij in België woont."* Hieruit blijkt hoe dan ook dat deze betalingen geen betrekking hebben op de situatie in het land van herkomst.

Verder betoogt de verzoeker dat hij nooit gewerkt heeft in Marokko, wat blijkt uit zijn belastingfiches. De verzoeker benadrukt dat de kern van het begrip *"ten laste"* zijn in hoofddeel een actieve ondersteuning vereist door de referentiepersoon, hetzij financieel, hetzij materieel. De verzoeker voert aan dat een bewijs van onvermogen in deze context dan ook bijkomend is omdat het op zich nog geen actieve materiële of financiële ondersteuning aantoont.

Uit wat hierboven werd uiteengezet, blijkt niet dat de verzoeker aannemelijk heeft gemaakt dat de referentiepersoon hem reeds actief ondersteunt van in het land van herkomst, zodat niet langer moet worden ingegaan op de voorgelegde stukken die het onvermogen van de verzoeker in het land van herkomst zouden moeten aantonen.

De verzoeker maakt niet aannemelijk dat in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze wordt uiteengezet:

"Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging".

Een schending van de artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2, van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.2.3. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.3.1. In een derde middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Het derde middel wordt als volgt onderbouwd:

“Dat het gecontesteerd ministerieel besluit in strijd is met artikel 8 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), ondertekend op 4.11.50 te Rome en goedgekeurd bij de Wet van 13.5.55, en met het proportionaliteitsbeginsel.

Dat bovendien, door weigering van het recht op gezinshereniging aan verzoeker er een inbreuk is gepleegd op artikel 8 van het EVRM :

1) Eenieder heeft recht op eerbieding van zijn privé - leven. zijn gezinsleven. zijn huis en zijn briefwisseling.

1) Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Dat de Raad van State terzake heeft gesteld:

Hieruit volgt dat de overheid dient na te gaan of de noodzaak om in een democratische samenleving de openbare orde, de veiligheid, enz. te beschermen door maatregel van verwijdering uit het land, opweegt tegen de door artikel 8 EVRM gewaarborgde gezins - en familielevens (Raad van State 22.10.86. TVR 1987. nr. 44, pag. 27 e.v.).

Dat het proportionaliteitsbeginsel vereist dat de beslissing van de overheid rekening houdt met alle elementen van de zaak, met alle betrokken partijen en het uiteindelijke doel. De bestreden beslissing moet een evenwicht vormen tussen de verschillende belangen.

Dat de gevolgen van de gecontesteerde ministeriële beslissing in strijd zijn met het doel van de wetten zelf en met het artikel 8 EVRM. In huidig geval zal bij een uitwijzing het recht op privé- leven niet worden gerespecteerd.

Dat rekening houdende met de hierboven beschreven situatie er met voldoende zekerheid kan gezegd worden dat (door) de bestreden beslissing van de verwerende partij in art. 40 van de Vreemdelingenwet en art. 8 EVRM werd(en) geschonden;

Het ontzeggen van de toegang tot het Rijk aan verzoeker voor een lange duur kan moeilijk verenigd worden met artikel 8 EVRM gezien de overheidsinmenging de rechtsmatige belangen van verzoeker schendt.

Dat om deze redenen de bovenvermelde bestreden beslissing dient te worden vernietigd minstens hervormd.”

2.3.2. Beoordeling

2.3.2.1. De verzoeker betoogt dat het gecontesteerd ministerieel besluit in strijd is met artikel 8 van het EVRM. Nergens uit blijkt dat ten aanzien van de verzoeker een ministerieel besluit werd genomen; de bestreden beslissing houdt ook geen ministerieel besluit in en de verzoeker licht niet verder toe op welk ministerieel besluit hij dan wel zou doelen.

2.3.2.2. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de

ationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka v. België*, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "*fair balance*" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verweerder alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verweerder zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "*fair balance*" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé- en/of familie- en gezinsleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf een concrete belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt uiteraard in de eerste plaats het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt bijgevolg in eerste instantie na of de verzoeker een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië (GK)*, § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond.

Het EHRM oordeelt dat "*de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid*

wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden" (EHRM 13 februari 2001, *Ezzouhdi/Frankrijk*, § 34; EHRM 10 juli 2003, *Benhebba/Frankrijk*, § 36).

De verzoeker moet dus een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie met zijn schoondochter aantonen, wil hij deze relatie beschermd zien.

In het arrest *Rahman* van het Hof van Justitie (HvJ 5 september 2012, C-83/11) wordt de gezinsband van ruimere familieleden als volgt beschreven: *"Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen."* (§ 32).

Artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet beschouwt als *"andere familieleden van een burger van de Unie"*: *"de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie"*.

Hieruit volgt dat een familielid van een burger van de Unie, die geen familielid is zoals bepaald in artikel 40bis, § 2, van de Vreemdelingenwet moet aantonen in het land van herkomst *"ten laste"* te zijn van de referentiepersoon, of aldaar deel uit te maken van diens gezin. Deze voorwaarde ligt in de lijn van wat het Hof van Justitie stelt in het arrest *Rahman*.

De verblijfsvoorwaarde die wordt gesteld in artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet verschilt in wezen dus niet van wat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt, met name dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden en houdt dus een impliciete toetsing in aan het bedoelde artikel 8 van het EVRM. Aldus kan worden gesteld dat de toets van artikel 8 van het EVRM reeds werd doorgevoerd in de wettelijke bepalingen, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor ruimere gezinsleden van een Unieburger slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (zie *mutatis mutandis* RvS 26 juni 2015, nr. 231.772).

De gemachtigde motiveert in de bestreden beslissing dat: *"(u)it het geheel van de beschikbare gegevens (...) niet (blijkt) dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging."* Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt tevens dat de verzoeker zelf vast tewerkgesteld is sinds september 2020, waaruit de verweerder afleidt dat de verzoeker en zijn echtgenote helemaal niet ten laste vallen van hun schoondochter. De verweerder vermeldt tevens dat de verzoeker en de referentiepersoon tussen februari 2018 en 26 december 2019 op hetzelfde adres gedomicilieerd waren. Hieruit blijkt dat de verzoeker en zijn zoon en schoondochter niet samenwoonden op het moment dat de bestreden weigeringsbeslissing met bevel om het grondgebied te verlaten werd getroffen.

De verzoeker toont niet aan en in deze omstandigheden blijkt niet dat er *in casu* sprake is van een zodanige mate van afhankelijkheid dat deze de gebruikelijke affectieve banden, die tussen meerderjarige gezins- en familieleden bestaan, overstijgt. De verzoeker toont op geen enkele wijze aan dat hij niet zelfstandig kan functioneren. Hij maakt derhalve niet aannemelijk dat de gemachtigde ten onrechte zou hebben geoordeeld dat van hem mag worden verwacht dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon nu nergens uit het dossier blijkt dat hij daartoe niet in staat zou zijn.

Een beschermenswaardig gezins- en/of familieleven tussen de verzoeker en zijn (zoon en) schoondochter in de zin van artikel 8 van het EVRM werd zodoende niet aangetoond. De verzoeker verduidelijkt verder niet op welk gezins- of familieleven hij zich precies wenst te beroepen.

De verzoeker verwijst ook naar zijn privéleven. Zoals hierboven werd uiteengezet, komt het wel degelijk de verzoeker, die een schending van zijn privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aanvoert, toe om zijn privéleven op concrete wijze toe te lichten. De verzoeker verschaft geen verdere toelichting over

zijn privéleven. Een dergelijk vaag betoog volstaat niet om aan te tonen dat er sprake is van een privéleven dat valt onder artikel 8 van het EVRM.

De normale binding die ontstaat met België, enkel door een verblijf hier te lande, is bovendien op zich niet voldoende om een privéleven aan te nemen dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

De verzoeker werd *in casu* nooit gemachtigd tot een verblijf van langer dan drie maanden en kon er niet op vertrouwen dat hij hier zijn banden kon intensiveren (EHRM 8 april 2008, *Nnyanzi v. Verenigd Koninkrijk*; EHRM 4 december 2012, *Butt t. Noorwegen*). De Raad benadrukt dat het EHRM in zijn arrest *Nnyanzi t. het Verenigd Koninkrijk*, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte. De verzoeker brengt geen enkel concreet element naar voor waaruit zou kunnen blijken dat hier in het voorliggende geval anders over zou moeten worden geoordeeld.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

2.3.2.3. De verzoeker toont evenmin een schending van het proportionaliteitsbeginsel aan. De Raad merkt hieromtrent op dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat *in casu* gelet op hetgeen voorafgaat niet het geval is.

2.3.3. Het derde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE